

ПОЗДРАВ ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ОСТАНАХА ПРИ ВЕЩИТЕ

Дейвид Уилкерсън
26 Ноември 2007

Да поделиш плячката от битката

В книгата 1 Царе, Давид и хората му се върнаха у дома след битката и видяха, че града им беше изпепелен до основи. Сиклаг, където беше щаб квартирата на Давид, беше атакуван от амаликчаните. За да направи нещата още по-лоши, врага беше пленил и семействата на армията на Давид. Всички жени, деца и добитък бяха отведени в плен.

Когато Давид и хората му видяха това, паднаха по очи и плакаха. Те бяха убедени, че семействата им са избити в кървава сеч. Библията казва, че всички плакаха докато останаха без сила.

След това, хората на Давид се изправиха срещу него ядосани. Те взеха камъни и го обвиниха за бедствието. Но въпреки това Давид се окуражи в Господ. Той повика свещеника Авиатар и го накара да попита Господ какво да прави.

Авиатар даде на Давид това слово от Бог: „Преследвай амаликчаните. Ще си възвърнеш всичко, което ти откраднаха. Няма да изгубиш нищо. Всичко ще ти бъде възстановено.“

Така че Давид определи 600 мъже, които да преследват амаликчаните. Когато пристигнаха до река Восор, те срещнаха един ранен египетски роб. Когато разбра каква е мисията им, той ги заведе до лагера на амаликчаните.

200 от 600-те мъже в армията на Давид не бяха в състояние да се придвижат към фронтовата линия.

Тези 200 войници може би бяха или изтощени от битката, или вероятно някои от тях бяха ранени, или болни, но не бяха страхливци. Те просто бяха възпрепятствани от обстоятелствата. Докато Давид се приготвяше да атакува, той повери на тези мъже грижата за „вещите“, които армията трябваше да остави: екипировката, принадлежностите, военната техника, дрехите и други подобни.

Докато Давид напредваше с останалите 400 войника, те видяха амаликчаните, лагеруващи в една голяма равнина и бяха изумени от гледката – врагът разполагаше с повече от един милион глави добитък, защото бяха ограбили и филистимците. В тази невероятна сцена армията на Давид видя и онова, за което беше дошла: отвличените им жени и деца.

Докато Давид и хората му се приближиха, видяха как амаликчаните се бяха изтегнали в шатрите си. Те пиеха, гуляеха и празнуваха заради огромната си плячка. Това, заедно с мучането на един милион животни трябва да е била запомняща се сцена на хаос.

Давид строи хората си за атака и 400-те войници обкръжиха лагера. Последвалата битка беше кръвопролитна и продължи ден и половина. Тя приключи с победа за Давид, и точно както му беше казал Авиатар, си възвърна всичко. Нито един човек, животно или предмет, които бяха откраднати от хората му не беше изгубен.

Давид имаше специален план за плячката от битката.

След битката и огледа на плячката, Давид каза, че нещата, които амаликчаните бяха взели от филистимците също му принадлежат. Той заяви: „Тези също са мои“, като в ума си имаше специално предназначение за тях.

Докато победителите приближаваха река Восор, 200-те войника, които бяха останали при багажа ги видяха да идват с жените и децата им. Каква невероятна гледка трябва да е било как се втурват да прегърнат близките си, плачейки.

Това беше едновременно горчив и сладък момент. Тежки обстоятелства бяха попречили на тези мъже да отидат да се бият – те бяха точно толкова смели, подготвени, имаха точно толкова страст да се бият с врага, колкото и онези, които отидоха да воюват. Но не се чувстваха достойни да празнуват победата.

Давид знаеше мислите им, докато прегръщат семействата си: „Не съм заслужил радостта от този момент. Не свърших нищо. Трябваше да съм с останалите на фронта.“

Всъщност, някои от 400-те войника, които бяха участвали в битката, започнаха да недоволстват. Библията ги нарича „зли“ и „хора на Велиал“. Те казаха помежду си: „Няма да делим плячката с онези мързеливци. Те не рискуваха живота си като нас. Не приеха предизвикателството и не платиха цената“ (виж 1 Царе 30:22). Мърморенето им заплашваше да се превърне в бунт.

Но в този момент Давид имаше Божието сърце. И „Давид се приближи при хората (200-те) и ги поздрави“ (30:21).

В този момент, с този велик жест Давид установи закона за плячката. Той им каза: „Защото какъвто е делът на слизация в боя, такъв ще бъде и делът на седящия при вещите; заедно ще делят“ (30:24). С две думи – всичките 600 мъже щяха да си поделят плячката по равно.

Давид нямаше да позволи никой войник в армията му да съжالياва, че не е бил на фронтната линия. Така че, той свика среща с лидерите си и им каза: „Няма да позволя да има такова разделение. Ще делим по равно. Хората в тила са точно толкова важни, както и онези на фронта.“

Когато Давид поздрави 200-те мъже, той им каза: „Много добре! Тази победа е толкова ваша, колкото и на онези, които се биха. Вие бяхте полезни на мястото си. И аз, като ваш цар, заявявам, че ще участвате в подялбата на плячката.“

От този момент нататък всеки цар в историята на Израел спазваше закона на Давид за плячката.

Днес имам привилегията да поздравя Божията тилова армия.

Искам да се обърна към всеки християнин, който не може да отиде на мисия в чужбина, но трябва да остане в тила заради обстоятелствата. Говоря за онези, които са верни в молитва, в даване, подкрепят мисионерската работа. За всички такива вярващи има ясно послание в 1 Царе 30: вие снабдявате фронта и плячката от войната е и ваша.

В онзи славен ден, когато битката ни приключи и най-накрая бъдем в състояние да оставим духовните си мечове, мнозина ще застанат пред Господ, мислейки си, че са с празни ръце. Тези невъзпяти, незнайни светии ще си казват: „Нямам какво да дам на Господ. Не свърших почти нищо. Не успях да доведа много души при Христос.“

Но какъв славен момент ги очаква само, когато Исус започне да разделя плячката. Те ще преливат от радост, когато се отворят очите им за това колко важни са били в битката. Онези, които са си мислели, че нямат добри дела за пред Бог, ще участват в разделянето на плячката! Сред тях ще има вдовици, инвалиди и пенсионери, които са жертвали в подкрепа на мисионерската работа.

Когато си мисля за тези неизвестни светии, аз си представям американските жени, които се грижеха за домовете си по време на Втората световна война. Когато бях младеж, семейството ми ходеше на гости на баба ми в Питсбърг, Пенсилвания. Наблизо имаше завод, който произвеждаше бомби. По време на тези посещения аз стоях зад оградата на завода и гледах как стотици работнички влизаха и излизаха.

Докато съпрузите, братята и приятелите им се биеха на фронта – в Тихия океан, Европа и Африка – тези жени бяха една огромна бойна група. Работеха денонощно, пребиваха се от труд, потяха се, а шума на фабриката непрестанно биеше в ушите им.

Обстоятелствата не позволяваха на тези жени да отидат на фронта. Така че, те „стояха при вещите“ и помагаха на семействата си. Без плода от техния труд на задната линия никога нямаше да спечелим войната.

Възлюбени, това е положението във вечността за всеки неизвестен светия, който си мисли, че няма какво да даде на Исус.

Давид базира закона си за плячката върху един предишен, който Моисей установи в Числа 31.

По времето на Моисей, армия от 12 000 израелски войници победи мидиамците и петима могъщи военни диктатора. След като плячката беше прибрана, Моисей нареди:

“Пребройте плячката... и раздели плячката наполовина между тези, които водиха войната, които ходиха на бой, и цялото общество” (Числа 31:26-27).

Тук според Моисей имаше две равни групи: бойци и събрание – онези, които отидоха на война и онези, които „останаха при вещите“. Самият Господ нареди тези две групи да си поделят всичко по равно.

Когато Израел преброи плячката от мидиамците, ето как стана подялбата:

- 337 500 овце отидоха при войниците, 337 500 – при събранието.
- 36 000 глави добитък при войниците, 36 000 при събранието.
- 30 500 магарета за войниците, 30 500 за събранието.
- 16 000 пленници за войниците, 16 000 за събранието.

Вече виждате картината – всичко беше по равно между онези, които отидоха да се бият и онези, които останаха в тила.

В деня, когато ние ще даваме отчет, аз си представям как викат апостол Павел напред. Ще бъдат припомнени всичките души, които е спечелил, както и всички църкви, които е основал.

След това непознати мъже и жени от Антиохия ще бъдат извикани да застанат до Павел. Това са хората, които постиха и се молиха за апостола, които положиха ръце върху него и го изпратиха като мисионер. Те му помагаха с пари.

Симеон, Луций, Манаин бяха старейшини в църквата в Антиохия. Те и други незначителни светии като тях никога не излязоха на бойното поле. Те вероятно никога не прекосиха морето, нито отидоха до Македония. Въпреки това, те ще бъдат повикани, за да разделят плячката с Павел.

Защо и на тях ще им се даде колкото на апостола? Защото те взеха участие във всяка спасена от Павел душа, всяка построена от него църква, всяко негово пътуване.

Бог иска всички ние да почиваме и да се радваме в своето призвание.

Много християни се чувстват виновни, че не служат като мисионери в чужбина. Но това да стоиш вкъщи при вещите, също е велик призив от Исус Христос. Ако обичаш Господ и ходиш в Духа Му, може да бъдеш сигурен в призива си. Божието Слово ни уверява:

“Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както му е било угодно” (1 Коринтяни 12:18).

Виждате ли какво казва тук Павел? Ако си църковен лидер, ти имаш призив от Господ. Същото важи и за онези, които преподават в неделното училище.

Но същото важи и за всяка самотна майка, която се бори да възпита децата си в Христос. Тя има призив точно там където е.

По същият начин, ако си бизнесмен, адвокат, лекар – почивай в призива си. Ако си продавач, монтьор, учител, в бизнеса с храни – не е нужно да се опитваш да си изработиш призив на някое мисионерско поле, за да угодиш на Бог. Освен ако самият Дух не те подбужда, ти можеш да си почиваш там, където си, в онова, което правиш.“

"А вие сте тялото на Христос... Бог е поставил някои в църквата — първо апостоли, второ пророци, трето учители, после чудеса, после дарби на изцеление, помагания, управлявания, разни езици. Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички вършат ли чудеса? Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли? Копнейте за по-големите дарби. Но аз ви показвам един още по-превъзходен път" (12:27-31).

Важно е никой вярващ да не се отчайва, че не е в Африка или на друго мисионерско поле. Господ никога няма да обвини хората Си за това, че не са на мисия, когато Самия Той ги е поставил там, където са в тялото Му.

Разбира се, важно е да си отворен и да искаш да чуеш Божия Дух за това да служиш на друго място. Но ние трябва да оставим този проблем изцяло на Божието водителство. Бог знае как да ни подбуди и да отвори врати за служение – у дома или в чужбина.

Апостол Павел отправя сериозни обвинения относно служенето на Господ.

Павел беше мисионер, който пътуваше из целия свят със сърце на любов към бедните. Той чу виковете на най-бедните хора във всяка нация, която посети. И нареди на всеки пастор и евангелизатор под неговото ръководство: „Поменете бедните.“ Павел редовно събираше дарения за тях, а веднъж обиколи няколко града, за да събере пари за Ерусалим, когато над града беше надвиснал глад.

Павел разбираше човешката нужда по-добре от всеки друг. Въпреки това, колкото и много да жертваше този благочестив апостол – дотам, че умря като беден мъченик – той отправи и осъдително предупреждение: “И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва” (1 Коринтяни 13:3).

Чудя се готови ли сме да приемем осъдителното слово на Павел тук? Той казва: “Може да плачеш поради отчаяните викове на бедните. Може да идеш в мръсните бедняшки гета на Африка. Може да си готов да умреш като мъченик. Но ако не почиваш на любовта, всичко което правиш е напразно – било то у дома или като мисионер отвъд океана.”

Помислете за това. Дори и Исус каза на учениците Си да започнат работата си в Ерусалим - родния им град, преди да отидат до най-отдалечените точки в света. Това ми говори, че нашата първа мисия трябва да е в сърцата ни. С други думи, Святия Дух трябва да извърши делото Си в нас, преди да може да работи чрез нас.

Преди няколко години започнах да моля Бог да разшири видението ми за мисиите ни. По това време бях започнал да обикалям света, провеждайки конференции за служители и бях видял едни от най-ужасните бедняшки квартали. Така че, прекарвах часове пред Господ в молитва, искайки да знам бремето Му и питайки за посока.

Първото слово, което получих от Святия Дух беше следното: „Дейвид, първо заеми най-ниското място в къщата. Ако искаш сърце, което да достига човешката нужда, смири себе си.“

Молих се за Божията благодат да направя това. Започнах да проповядвам това слово и в църквата, така че настроеното ни за мисии събрание да получи същото слово, което Господ ми беше дал. След това, в молитва, получих следното слово: „Умъртви останките от гордостта си. Не мога да работя с теб изцяло, без да си се преборил с това. Да помогнеш на човешките нужди е сериозен бизнес и трябва да се премахне всяка гордост.“ Отново помолих Бог за благодат.

След това дойде и това слово: „Обуздай нрава си. Понякога все още избухваш лесно на работа и в семейството си. Това трябва да бъде умъртвено чрез Духа.“

В цялото това нещо Духът продължава да ми напомня думите на Павел: „Да, има надежда, има и вяра. Но най-великото от всичко е любовта“ (виж 1 Коринтяни 13:13).

В този момент служението ни поставя покриви върху църкви в Кения. Подпомагаме финансово една кенийска програма за сираци в столицата Найроби. Помагаме при изкопаването на кладенци в бедните райони. Помагаме за поддръжката на център за наркомани и алкохолици. Храним гладни деца. Господ ясно ни е призовал да извършим всяко от тези дела на състрадание. Но всички те биха били безполезни, ако не произлизаха от истинска, подобна на христовата любов.

Невероятно е да чуеш какво прави Бог чрез посветените Си мисионери по целия свят.

В Ирак един приятел мисионер скърби заради убийството на двама от сътрудниците си. Той и църквата му са заплашвани ежедневно, но въпреки това отказват да спрат да проповядват на бедните и бездомните. Това са войници от фронтвата линия на Христос.

Мисля си и за Кевин, посветен мисионер, който служи в Свазиленд, Африка. В тази страна 42% от цялото население е болно от СПИН. Шансовете 15 годишно дете да умре преди да навърши 35 години са 90%. Там има и невероятна суша, а храната е оскъдна. Средностатистическото дете яде веднъж на всеки два дни. Положението е безнадеждно.

Но Кевин беше подбуден от Святия Дух да направи нещо. Той започна да ремонтира стари, изоставени къщи и ги превърна в сиропиталища. Всяка къща има една майка и осем деца. На тях се дава питателна храна, образование и медицински грижи.

Служението помага и на цялото общество, поддържайки болни от СПИН бебета и център за наркомани. Сега Кевин има видение да изпрати екипи в бедните райони, да помогне на семейства, които се състоят от самотни майки с деца и да обучат майките на някои важни неща. Тези екипи ще се грижат също и за умиращите.

Ние имаме честта да сме основен спонсор на това невероятно служение. Кевин е един от фронтваците на Бог, който се раздава изцяло на мисионерското поле в чужбина.

Сега нека ви разкажа за една невероятна вдовица, която никога нямаше възможността да служи като мисионерка в чужбина.

Баба Каросо, майката на жена ми Гуен, почина на преклонната възраст от 95 години. Тя беше жена на молитвата, тиха и непретенциозна. Всъщност, тази посветена жена се молеше за мен всеки ден. Много малко хора знаеха името ѝ.

Когато отиде при Господ, Гуен и аз намерихме картонена кутия в гардероба ѝ, пълна с кочани чекове, датиращи от много години. Баба Каросо харчеше малко за себе си, но всичко сочеше, че е подпомагала мисионери в продължение на дълги години. Пращала е малки суми - понякога пет, шест, десет долара.

През цялото време баба Каросо си мислеше, че не е направила много за царството. Тя казваше, че няма дар, няма служение. Но тя е точно толкова важна за Исус и царството Му, колкото и мисионерите, на които е помагала през годините с даренията си.

Когато благословения ни Господ награди всички онези прекрасни мисионери, които тя е подпомогнала, баба Каросо ще сподели плячката от всичките им духовни фронтви победи. Спомнете си какво каза Исус на бедната вдовица, която хвърли две лепти в дарението: „Тя даде повече от всички останали.“ Вдовицата даде всичко, което имаше.

Жена ми Гуен стоеше у дома „при вещите“, докато аз пътувах с години на фронтовата линия на евангелизирането.

Гуен много прилича на починалата си майка – тиха, непретенциозна и много посветена на семейството си. През всички тези десетилетия от служението ми, когато пътувах из целия свят, през повечето време бях далеч от дома. Гуен трябваше да стои вкъщи и да гледа децата. Тя винаги беше там, когато те се връщаха след училище; винаги там, когато имаха нужда. Връщайки се у дома, Гуен се радваше с мен на новините за многото спечелени души за Христос или за изцерените наркомани и алкохолици. Но тя не можеше да иде и да направи тези неща. Тя трябваше да стои в тила при „вещите“ - всички ежедневни задължения. Много пъти съм чувал жена ми да казва: „Не мога да проповядвам или пея. Не съм писателка. Чувствам, че върша много малко, ако въобще върша нещо за Господ.“

Но Гуен стигна до заключението, че призова ѝ е да бъде вярна съпруга и майка (и в последствие баба). Днес всичките ни четири деца са в служение и са я наричали благословена много, много пъти. Гуен свърши тежката работа, която позволи на децата ни да последват призова си.

Пишейки това послание, казах на жена си: „О, в онзи ден, в който се изправя пред Исус, ако съм бил използван да спечеля души или да извърша благочестиви дела, които са Му угодни, ако има някакви награди, Гуен - ще си ги разделим.“

Точно както направи цар Давид, ние поздравяваме всички специални светии, които стоят при „вещите“.

Ние благославяме мисионерите си в жетвата по цялата земя. Те поемат голям риск и опасност за живота си в името на Евангелието. Мисионерите ни и семействата им се нуждаят от молитвите и помощта ни. Ние ги почитаме.

Почитаме и онези, които не могат да отидат там, включително и възрастните, инвалидите, безработните и онези, които служат на Господ вярно в настоящия си призив във всяка нация и на всеки език.

Скъпи светия, да не дава Господ да се обезпокоиш в духа си, защото не вярваш, че вършиш нещо важно за Божието дело. Молитвите ти, постоянната ти помощ за мисиите, любящия ти дух – всичко това отдава почит на Бог. Моля се да поискаш от Святия Дух да те доведе в почивката Си, да ти даде радост и мир там където си, във всичко, което правиш. Това е Неговото желание. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Salute to Those Who Stayed With the Stuff](#) / [Поздрав за онези, които останаха при вещите](#)